

1

Dušo galvut? vis dar varv?jo, kai Šel? Maken iš didžiosios vonios ??jo ? miegam?j?. Žingsniai buvo l?ti ir vienodi, ji sumet? nešvarius drabužius skalbini? pintin?n ir pažvelg? ? laikrod?. Beveik vidurnaktis. Ryte, kai žadintuvas suskamb?s lygiai šešt?, ji jausis bjauriai, bet vienai užmigti sunku.

Nuklojusi lovaties? Šel? jau ruoš?si ?šliaužti ? v?sius patalus, kai išgirdo *pypt, pypt, pypt, pypt* ir suprato: kažkas k? tik išjung? namo apsaugos sistem?.

Šel? pasisuko ? duris, širdis taip stipriai dauž?si, kad ji vos ?steng? kv?puoti klausydamosi vientiso art?jan?i? žingsni? dunks?jimo. Kažkas ?jo koridoriais!

Staiga miegamojo tarpduryje išdygo tamsus aukšto ilgaplaukio vyro siluetas. Šelei pakirto kojas.

– O Dieve, o Dieve...

Po keli? sekundži? ji jau buvo savo vyro gl?byje, pabu?iavo j? ir nuvilko striuk?, kai jis nusi?m? nuo peties pistoleto d?kl? ir atsiseg? dirž?, kad gal?t? nusmukti džinsus. Tada tr?ktel?j?s atsisagst? spaustukus, kuriais buvo užsegti marškiniai, ir su?m?s jai už naktinuk? nutrauk? per galv?.

Šel? dreb?jo. Ji taip seniai nemat? Džeko. Jau kok? m?nes?. Jam atsis?dus ant lovos, nuav? batus, kad jis gal?t? nusimauti džinsus.

Nebuvo joki? parengiam?j? glamoni?, j? n? nereik?jo. Džekas apsikabino žmon? ranka ir krito aukštiekninkas ant lovos, nusitempdamas j? su savimi.

Šel? buvo ?kaitusi ir sudr?kusi.

– Grei?iau, Džekai, grei?iau! – sušuko ji, kai jis ?slydo jai tarp koj? ir ?m? tolygiai ritmingai jud?ti.

– Myliu tave, mieloji, myliu, myliu... O Dieve, taip gera tave jausti, – sušnibžd?jo Džekas, tada suleido pirštus ? jos ilgus garbanotus plaukus ir pabu?iavo.

Visada b?davo taip. Iš pradži? alkis ir neviltis, ne?stengiant suvaldyti to, kas vyksta. Seksas uždeg? padegam?j? virvel?, o ji trumpa.

Šel? m?gavosi tuo galingu karš?iu, kai visas k?nas sprogo iš vidaus. Ji suriko ir tas riksmas sutrupino Džeko savitvardos liku?ius. Jis ?sitemp? dreb?damas nuo galing? orgazmo bang?, besiritan?i? per k?n?. Tr?ksmingas j?dviej? kv?pavimas užpild? erdv? aplinkui, dar kelet? minu?i? jie svaigo palaimoje, nejud?dami gul?jo vienas kito gl?byje.

Pagaliau Džekas pakilo ant abiej? alk?ni? ir nusišypsojo žvelgdamas ? mylim? veid?.

– Labas, mieloji.

Šel? atsiduso.

– Labas, – tar? ji ir apsivijusi rankomis už kaklo prisitrauk? Džek? ar?iau.

– Beprotiškai tav?s pasiilgau, – pasak? jis pasilenk?s pabu?iuoti jai kaklo duobut?s. – Ar darbe tau viskas gerai? Nieko bloga nenutiko?

– Viskas gerai. Buhalterio darbas ramus. Skai?iai nesigin?ija ir nemeluoja. Tik žmon?s taip daro.

Džeko rankos b?giojo žmonos k?nu, jis v?l susijaudino. Suprato, kad ir Šel? tai pajuto, nes ji suvirp?jo.

– Dar kart?? – paklaus? jis.

Ji apsviję kojomis jam aplink liemen? ir prisitrauk?, priversdama giliai panirti ? j?. Ir taip šokis prasid?jo iš naujo, tik š? kart? buvo l?tesnis. Kai juodu v?l pasiek? kulminacij?, ji jau nebesivald?.

Po dviej? valand? Džekas apsireng?, o Šel? steb?jo j? iš lovos.

– Ar dar ilgai truks ši užduotis? Tai mane g?sdina, – prisipažino ji.

Pamat?s baim? žmonos akyse jis atsis?do šalia jos ir pagalvojo, kad sulig kiekvienais metais Šel? tampa vis gražesn?. Džekas myl?jo j? nuo tada, kai pirm? kart? pamat? devintoje klas?je – aukšt? lies? blondin? vešliomis susitaršiusiomis garbanomis ir dant? kab?mis. Jau kitais metais jie tapo neišskiriami ir per visus laik? niekas nepasikeit?, išskyrus žied? ant piršto ir jo darb?.

– Atsiprašau, Šele. Pažad?jau tau, kad ši užduotis bus paskutinis mano slaptas darbas, ir savo pažad? tes?siu. Negaliu nurodyti konkretaus laiko, bet laikysiuosi žodžio. Ar gali duoti man dar šiek tiek laiko?

Šel? susirang? Džekui ant keli? ir apkabino už kaklo.

– Lauksiu tavęs amžinai, – sušnibždėjo ji ir palinko pabučiuoti sutuoktinio, drebėdama nuo jo rankų prisilietimo prie jos nuogo kūno.

Pagaliau Džekas nutraukė būtiną, sugriebęs ją už pečių.

– Aš tave be galo myliu, bet turiu eiti. Jau per ilgai užtrukau. Nežinau, kada vėl pasimatysime, – pasakė jis ir prisivertęs atsistoti baigė rengtis.

Šelė iš visų jėgų stengėsi nepaplėsti ašaromis.

– Tu juk žinai, kokios seksualios yra tos ilgaplaukės brunetės.

Jis nusišypsojo kišdamas kojas į batus, paskui įsidėjo į kišenę automobilio raktelius.

– Nė iš tolo nėra tokios seksualios kaip tu, sėdinti lovoje nuoga.

Šelė nusijuokė.

Jis pasiuntė jai oro būtiną ir išėjo.

Šelė išgirdo vėl įsijungiant apsaugos signalizaciją – daugiau nieko, vadinasi, automobilį Džekas paliko kažkur toliau ir į namus atėjo pėsčiomis. Vienas didžiausių Džeko rūpesčių, susijusių su kiekviena nauja slapta užduotimi, buvo užtikrinti, kad blogiukai nesužinotų apie Šelę.

Ji žvilgtelėjo į laikrodį. Liko trys valandos miego. O Dieve. Tačiau Džekas to vertas.

Šelė atsigulė, užsitraukė antklodę ant nuogo kūno ir verkė, kol užmigo.

Už penkių kvartalų nuo namų Džekas stovėjo šešėlyje, vos per kelis žingsnius nuo savo automobilio, ir stebėjo aplinką, norėdamas įsitikinti, ar jo niekas neseka. Geras dešimt minučių nė nekrustelėjęs jis pagaliau nusprendė, kad visi aplinkui miega, išėjo iš šešėlio, sėdo į automobilį ir nuvažiavo.

Visada judrios Hjustono gatvės dabar atrodė pustuštės, palyginti su tuo, koks bus eismas patekęs saulei. Džekas nuvažiavo tiesiai į Hjustono uostą, į *Morgan's Point* sandėlį, priklausantį jo dabartiniam viršininkui Adamui Itui, sukančiam importo ir eksporto verslį.

Itas mažiausiai trejus metus mirga federalų sąraše: jį tarė prekiaujant juodojoje rinkoje ginklais su bet kuria šalimi, pasirengusia mokėti jo prašomą kainą. Iki šiol jie neturėjo prieš jį nė menkiausio įkalčio, pastaroji Džeko užduotis ir yra ką nors atkapstyti. Rasti rodymų, kad būtų galima įkišti Adamo Itų už grotį. Tačiau keturi mėnesiai tokio darbo Džekui prailgo.

Kai grįžo į sandėlį, buvo jau beveik ketvirta valanda ryto. Džekas sustabdė automobilį prie pastato, įsidėjo raktelius į kišenę ir priėjęs prie durų pabeldė. Durys atsidarė vidurinėje ir Džekas atsiderė tiesiai priešais Mahalo Džounsų, Ito darbininkų prižiūrtojų.

Mahalas susiraukė.

– Kur, po galais, valkiojaisi?

– Susimedžiojau paukštytį. Pasitrauk nuo durų, – suniurzgė Džekas.

Mahalas dar labiau paniuro, tačiau pasitraukė į šalį, o Džekui tolstant sušuko:

– Gerai, kad nepavilavai ir krovinyš dar neatvyko! Bosas būtų išspardęs tau užpakalį.

Džekas pasisuko ant kulno, per kelias sekundes atsiderė prie Mahalo ir bedė pirštu jam į krūtinę.

– Aš susimedžiojau paukštytį, nes toks prakeiktas mano gyvenimas, bet jau esu čia, o siuntos nebus dar valandą valandas, vadinasi, nepavilavau. Man niekas nenurodinės, ką daryti, todėl pataupyk savo suknistą nuomonę kam nors kitam. Supratai?

Regis, Mahalui baisiai knietėjo smogti Džekui į veidą, kad pamatytų jį paplėdus kraujais, tačiau jis to nepadarė. Džadė Veinė (toks buvo Džeko slapyvardis) visi pažinojo kaip vyrų, kovojantį iki sėmonės netekimo... arba iki mirties.

Mahalas nieko neatsakė ir Džekas linktelėjo galvą.

– Taip ir maniau, – burbtelėjo jis ir nuėjo į darbuotojų poilsio zoną.

Užvis labiausiai Džekas troško atsigulti į lovą ir kelias valandas pamiegoti, tačiau nueidamas juto, kaip jam pašturpo sprando oda. Įdviejų su Mahalu neapykanta abipusė. Pasiekęs poilsio zoną Džekas nužvelgė kambarįje sustatytas sulankstomas lovas.

Šiame kambarįje miegojo septyni vyrai, du gultai buvo tušti. Vienas jų kambario gale, kitas – priekyje. Džekas pasirinko guolį arčiausiai durų, kad prireikus galėtų greitai pasišalinti. Iš dėklo išsitraukęs devynių milimetrų gloką pasidėjo prie pagalvės.

Nėdinamame kambarįje tvyrojo vairiausi nepaustų kėnų ir savaitės senumo picos liekanų kvapai, tačiau dirbant šitokį darbą reikėjo susitaikyti su nepatogumais. Pakabinęs striukę ant kėdės atlošo šalia lovos Džekas nusiavė batus ir griuvo ant šono, veidu į duris. Laikydamas ranką ant gloko ir mąstydamas apie Šelę jis užmerkė akis.

Adamas Itas visiškai nuogas gulėjo ant masažo stalo išteptas eteriniais aliejais ir aimanavo mindomas kojomis nedidukais rytietiškos išvaizdos moters vardu Ling. Sudejuodavo kiekvieną kartą pajutęs, kaip stubure kažkas sutraška. Kai ji minkštai itakė nušoko nuo stalo ir liepė jam apsiversti, Adamo pulsas pagreitėjo.

Jis žinojo, kas laukia, ir sulaikė kvėpavimą, kai Ling vėl užlipo ant jo, apžergė kojas ir lėtai jį leistis ant labai slidžios ir labai kietos varpos. Ši buvo standi ir karšta, jis žinojo, kad ji, kol ji buvo dar ne visiškai nusileidusi.

Po atpalaiduojančio dušo dviese ir masažo burna, nuo kurio jam jį linkti keliai, jis leido Ling išeiti, apsirengė ir palikęs savo malonumų uostą, patraukė namo.

Buvo beveik pirma valanda nakties, Tomis, jo limuzino vairuotojas, jau laukė važiuojamajame keliuke, kai Adamas išėjo iš kuklaus namelio Pasadinos pakraštyje. Naktį dangus buvo giedras, tačiau tokio milžiniško miesto kaip Hjustonas žiburiai neleido gerai žvilgtelėti žvaigždėms.

Adamas giliai kvėpavo, sivaizduodamas, kad beveik jaučia druskingo uostamiesčio oro kvapą, ir žengė laiptais žemyn. Tomis be žodžių atidarė limuzino dureles. Vos tik Adamas pasėdo, vairuotojas uždarė dureles ir greitai nuvažiavo.

Visi kelią iki namų Adamas Itas jautė, kaip gera jo kūnui. Jis buvo patenkintas savo tobulu ir itin tvarkingu gyvenimu.

Kitą rytą Tomis vėl laukė boso prie limuzino, tik šį kartą prie Adamo namo Memorialo rajone Hjustone. Pamatęs jį ateinantį jis iššoko atidaryti dureles.

Nors buvo karšta, Adamas vilkėjo baltu kostiumu ir marškiniais, avėjo sidabriškai pilkos spalvos gyvatės odos batais. Vienintelis spalvotas jo drabužis buvo raudongurklės liepsnelės kiaušinio spalvos mlynomo *Gucci* kaklaraištis. Prie jo jis pakėlė smakrą ir puikiai nusiteikęs.

– Labas rytas, pone, – pasisveikino Tomis ir atidarė automobilio dureles nusilenkęs.

Adamas atsakė pagarbiai pasveikinimą galvos linktelėjimu.

– Labas rytas, Tomi. Šiandien važiuosiu tiesiai į biurą.

– Klausau, pone, – tarė Tomis. – Bare yra imbierinės arbatos su citrina, – pridūrė ir tyliai uždarė duris, o viršininkas sėdintis savo vietoje ir sipylė puodelį karštos arbatos, kad galėtų pasimėgauti pakeliui miesto centre.

Po dvidešimties minučių 610 žiede jie pakliuvo į spąstus, o laukiant, kol ji prasisklaidys, suskambo Adamo mobilusis telefonas. Jis žvilgtelėjo, kas skambina, ir, prieš atsakydamas, greitai uždarė langą tarp savęs ir vairuotojo.

– Klausau.

– Yra labai skubi tolimojo nuotolio raketų siunta. Tai prototipai. Domina? – paklausė skambintojas.

– Prototipai? Ar jie tinka esamiems paleidimo renginiams ir kaip toli skrieja? – paklausė Adamas.

– Taip, paleidimo renginiams tinka, o nuskrieja penkis šimtus mylių. Raketos tiesiai nuo konvejerio. Reikia kuo greičiau perduoti jas į kitas rankas.

Adamas susiraukė.

– Kiek?

– Tūkstantis ... sudėta į dvidešimt dėžių, – tarė jo pašnekovas.

Atėjo laikas grįžti prie darbo.

– Kokia kaina? – pasiteiravo Adamas.

– Dvidešimt milijonų.

Adamas tyliai prunkstelėjo.

– Manai, ar yra gera kaina už nepatikrintas raketas?

– Tokia rinkos kaina, jos išbandytos, tik dar nepradėtos naudoti karyboje. Tik pagalvok apie netikėtumo efektą? bėgant už trijų šimtų mylių nuo puolimo taikinio. Paleidi naktį ... ir jeigu jie neturi aukštųjų technologijų radaro, pataikai dešimtukai.

– Koks tikslumas? – pasidomėjo Adamas.

– Šiuo metu bandymai rodo septynioliasdešimt penkis procentų tikimybę. Juk žinai, kad pardavęs uždirbsi dešimteriopai.

Adamas nedvejojo.

– Pristatymo data?

– Šiandien trečiadienis. Pristatymas penktadienį, trečiį valandį nakties. Vyrukas atveš produktus. Jeigu abi pusės liks patenkintos, tu pervesi pinigų – jo nurodytą skaitį, o raketas iškraus įsą sandėlyje. Jums teliks tas dėžes sukrauti į gabenimo konteinerį. Kai viskas bus paruošta, darbas užbaigs kuris nors iš kranų.

– O tavo dalis? – paklausė Adamas.

– Kaip visada, vienas procentas nuo tavo kainos.

– Noriu, kad šį kartą ir tu dalyvaudum, – pasakė Adamas.

Kalbančiojo balsas paastrėjo.

– Pats žinai, kad to nebus. Niekada. Jei toks verslo modelis tau netinka, man bus paprasčiau pasiūlyti prekes kitiems pirkėjams.

Adamas susiraukė. Jis nemėgo klausytis, kaip kiti diktuoja jam sąlygas, tačiau nusprendė nebeaštrinti šio sandėrio.

– Puiku, – sutiko ir telefono ryšys nutrūko.

Jis išsimetė telefoną iš kišenės ir pakliū akis. Automobilis jau vėl judėjo prieky.

Vis dar švytėjama po netikėtą Džeko apsilankymą, Šelė nuėjo į darbą mėgdama šviesiai mėlynomis kelnėmis ir vilkdama balta palaidinę trumpomis rankovėmis. Šiandien ji nušukavo ilgas garbanas nuo veido ir susisegė ant sprando savo mėgstamiausiu sidabriniu segtuku, tačiau bendradarbių dėmesį patraukė ne tai, o plati šypsena jos veide.

– Labas rytas, Šele. Kas tave nusinešė į lovą pradžioje naktį?

Šelė nustebo, kad Mitsas to paklausė, ir sunerimo, kad nepavyko dalies savo asmeninio gyvenimo apsaugoti nuo bendradarbių akių.

– Kas čia per klausimas, Mitse Šou? Ar aš kada nors klausiau, kiek kartų judu su Džo mylitės? Beje, jeigu nori žinoti, aš pati save nusinešiau į lovą, o šypsojaisi todėl, kad to norėjau, bet dabar nebenoriu.

Mitsas suraukė antakius.

– Prakeikimas... Aš tik norėjau užvesti mandagų pokalbį.

– Tokiu klausimu niekas nepradeda mandagaus pokalbio. Viešpatie... jaučiuosi taip, tarsi dirbčiau bare, – sumurmėjo Šelė ir nuėjo į savo kabiną pradėti darbo dienos.

Beitso ir Deiviso apskaitos mėnuje Šelė vedė penkių skirtingų verslo mėnų apskaitą ir jai gerai sekėsi. Darbas su skaičiais, prie kurių praleisdavo didžiąją dalį laiko, ramino. Apskaita – konkretus dalykas. Skaičiai pasakoja istoriją, o jeigu jie nesueina, tenka ieškoti priežasties. Šelei patiko tikri dalykai.

Tarkim, tai, kaip ji jautėsi pirmą kartą pamačiusi Džeką einant į klasę jos pirmaisiais metais vidurinėje mokykloje. Tada ji buvo visiškai sitikinusi, kad jis pamils ją ir kad jie gyvens kartu ilgai ir laimingai.

Tai buvo pirmas tikras dalykas, kurį Šelė išsiminė. Ir liko tuo tikra iki šiandien. Ji nekantriai laukė, kad Džekas užbaigtų savo užduotį.

Atėjus vidurdieniui Mitsas neištvėrė ir priėjusi prie Šelės kabinos žvilgtelėjo pro pertvarą.

– Nori eiti su manimi pietauti ar vis dar per daug pyksti?

Šelė paspaudė mygtuką *Išsaugoti* programoje, su kuria dirbo, ir pakliū akis.

– Gerai, eisiu su tavimi pietauti. Tik šį sykį kalbėsime apie tavo meilės reikalus.

Mitsas paraudo.

– Zingeris... yra geras. Pažadų daugiau nekišti nosies, kur nereikia, gerai?

Šelė nusišypsojo.

– Gerai.

– Kaip manai, gal nueikime į kinų restoraną? – pasiūlė Mitsas, kai Šelė pasiūpo rankiną.

– Gera mintis. Jis kitapus gatvės ir mums nereikės skubėti, turėsime šiek tiek daugiau laiko pasimėgauti maistu.

Lauke karštis tvoskė veidui ir jos negaišdamos laiko patraukė prie perėjos. Eismas buvo intensyvus ir triukšmingas. Nekantrių taksistai pypsėjo vienas kitam, bandydami manevruoti automobiliais trimis juostomis dviejų juostų plokštumoje.

– Viešpatie, primink man, kodėl nusprendžiau, kad Hjustonas bus puiki vieta gyventi, – sumurmėjo Mitsas, prakaitui išbėrusi iš panos ir sprandų.

Šelė parodė šviesoforą prie perėjos ir jiedvi nuėjo su pajudėjusia minia. Rankinąs dirželis ji buvo persimetusi per petį, o patį krepšį tvirtai spaudė rankomis prie krūtinės. Jai, teisusaugos pareigūno žmonai, vedybinio gyvenimo pradžioje visų pirma buvo škiepyta, kad saugumas – svarbiausia.

Maždaug pusiaukel?je Šel? pajuto, kaip dirželis ant peties atsipalaidavo, paskui j? kažkas smarkiai tr?ktel?jo. Ji stipriau suspaud? krepš? ir pasisukusi pamat? sau už nugaros vyr?. Vienoje rankoje jis laik? nupjaut? rankin?s diržel?, kitoje – peil?, su kuriuo j? nupjov?. Nem?stydama ji reagavo taip, kaip buvo išmok?s Džekas: spyr? sukdamasi, pasinaudodama sukimo momentu, nukreip? kaulus laužant? sm?g? tiesiai ? kelio girmel?.

Per gars? eismo triukšm? Šel? išgirdo trakstel?jim?, tada sm?giavo delno apa?ia tiesiai užpuolikai ? nos?.

Pli?ptel?jo kraujas, vagis paleido rankin?s diržel?. Jo kelis pakrypo ? šon?, akys iššoko ant kaktos. Jis be s?mon?s krito per?jos viduryje tiesiai ant nugaros.

Mits? ?m? spiegti. Eismas sustojo šalia j? visose keturiose juostose, aplinkui susirinko minia žmoni?. Iš paskos važiav?s miesto policininkas mat? incidento pabaig?.

?jung?s šviesas ir siren? jis praneš? apie užpuolim?, tada pastat? savo transporto priemon? prie šaligatvio ir išlip?s iš karto ?m? reguliuoti eism?, kol ant žem?s gulin?io vyro dar niekas nepervažiavo.

– Patraukite j? nuo gatv?s! – sušuko policininkas, ir prib?g? trys jauni vyrai perneš? nevyk?l? užpuolik? ant šaligatvio.

Šel? buvo išsigandusi ir nesitv?r? piktumu. Tas niekšas sugadino jos *Coach* rankin?, kal?din? Džeko dovan?.

– Ponia, ar j?s nesužeista? – paklaus? policininkas, kai Šel? ir Mits? kartu su minia pasitrauk? nuo gatv?s.

– Ne, tik sukr?sta, – atsak? Šel? ir pak?l? rankin?s diržel?. – Jau?iau, kaip j? nupjov?.

Mits? nebespieg?, ta?iau visa dreb?jo.

– Iš kur tu žinėjai, kaip reikia gintis? – paklaus? ji.

Šel? g?žtel?jo pe?iais.

– Vyras išmok?.

Policininkas s?mon? atgavusiam vagiui užseg? antrankius, pasodino j?, kad neužspringt? savo krauju, ir iškviet? greit?j? pagalb?.

– Man reik?s informacijos apie jus, – pasak? policininkas.

– Mums piet? pertrauka, – ?siterp? Mits?, ta?iau supratusi, kad tai neturi nieko bendra su tuo, kas ?vyko, užsi?iaup?.

Šel? buvo per daug susijaudinusi, kad susitvarkyt? ir su Mitse, ir su policininku.

– Mitse, eik valgyti. N?ra reikalo mums abiem ?ia stov?ti ir likti be piet?.

Mits? dvejojo. Jai atrod? neteisinga palikti draug?.

– Tikrai, Mitse. Aš privalau tai padaryti, o tu ne.

Mits? pagaliau linktel?jo.

– Gerai. Aš tau ko nors nupirksiu, – pažad?jo ji ir dar du kartus pažvelgusi per pet? nu?jo.

Šelei truput? skaud?jo rank?, ta?iau ji gal?jo j? pajudinti, vadinasi, niekas nel?žo. Ji išsitrauk? iš rankin?s asmens tapatyb?s dokument? ir ?m? duoti parodymus, saul? vis dar šviet? tiesiai virš galvos ir Šelei atrod?, kad jos viršugalvis liepsnoja. Iš pradži? tai buvo tiesiog nepatogu, ta?iau po keli? minu?i? j? ?m? pykinti.

Išgirdusi art?jan?ias sirenas Šel? ?m? steb?ti eism?, meldama, kad policija ir medikai grei?iau atvykt?. Bet kai jie nepasirod? dar po keli? minu?i?, ji nutrauk? pareig?no apklaus?.

– Pareig?ne, arba aš einu ? pav?s?, arba jums teks kviesti dar vien? greitosios pagalbos brigad?.

Jis pažvelg? ? j?. Moteris buvo išblyškusi ir dreb?jo lyg nuo šal?io, o tai Hjustonono karštyje ne?manoma.

– Tai ilgai netruks, – pasak? jis.

– Atrodo, j?s nesuprantate, – pyktel?jo Šel?. – Mane pykina ir svaigsta galva.

Sulig šiais žodžiais jos galvoje staiga sucyp? sirenos: policijos ir greitosios pagalbos automobiliai pasirod? vienu metu iš skirting? pusi?. Deja, per v?lai. Kaip ir buvo persp?jusi, Šelei sulinko kojas ir ji krito ant šaligatvio.

Kažkas band? pad?ti jai atsistoti, žmon?s kažk? kalb?jo, ta?iau Šel? negal?jo sukaupti d?mesio.

– ?veskite mane ? vid?, kur v?su. Man reikia vandens, – vis kartojo ji.

Kažkas išties? Šelei butel? vandens, kažkas pastat? j? ant koj? ir nuved? ? g?li? parduotuv? artimiausiame pastate. Glostantis staigus v?saus oro g?sis – tikra palaima, ta?iau Šelei vis tiek buvo silpna, kr?t? drebulys.

Vienas savinink? atb?go iš darbo kambario nešinas sulankstom?ja k?de, kitas atneš? sauj? dr?gn? popierini? rankšluos?i?. Šel? g?r? vanden? ir laik? dr?gnus rankšluos?ius ant sprando, kol pasijuto geriau. Galiausiai šiek tiek atsigavusi paskambino Mitsei: praneš?, kas dar atsitiko, papraš? jos ateiti pas florist? ir pad?ti gr?žti ? biur?.

Policininkas, per kur? Šel? ištiko šilumos sm?gis, pagaliau išsiunt? ?tariam?j? vag? ? skyri? ir at?jo pas j?.

– Labai atsiprašau, poniam. Aš iki galo nevertinau, kaip jūs jaučiatės. Gal norite, kad iškviesčiau greitį? pagalbą?

– Ne, dabar jaučiuosi daug geriau. Silpnumas praeis, o draugų padės man grįžti į biurą.

– Tikrai? – neatlyžo jis.

– Taip, tikrai. Ar žinote, kad išgelbėjote.

Policininkas šypstelėjo.

– Jūs pati išgelbėjote. Aš nieko nepadariau, tik pakličiau į nuogatvę. Beje, pagarba jūsų vaikiniui. Jis geras mokytojas, – pasakė policininkas ir išėjo.

Parduotuvės savininkas per pertraukėlę tarp pirkėjų atėjo pažūrėti, kaip ji laikosi, atnešė naują vėsią rankšluostį ir dar buteliuką vandens.

Šelė mieliai viską priėmė.

– Jūs toks malonus. Ar žinote, kad man padedate. Kai tik mano draugų pasirodys, dingsiu jums iš akių.

Vyriškis patapšnojo jai per petį.

– Jūs mums netrukdykite, džiaugiuosi, kad galime padėti. Dabar pailsėkite ir pakvieskite mane, jeigu ko nors prireiks.

Jam nueinant, Šelė sumirksėjo sulaikydama ašaras. Visi buvo be galo malonūs, tačiau jai šalia reikėjo vienintelio žmogaus – Džeko. Deja, tai neįmanoma.

Po kelių minučių Šelė pamatė Mitsą, greitai atžingsniuojančią gatve. Vienoje rankoje ji nešėsi rankinę, o kitoje – maišelį su Šelės pietumis. Ar žinote? Parduotuvės Mitsas vis dar verkė.

– Neturėjau tavęs palikti. Labai atsiprašau, mieloji. Tikrai labai atsiprašau. Ar jautiesi geriau? Aš galiu iškviesti taksi ir išsiųsti tave namo. Grįžusi į biurą pasakysiu Vilardui, kas nutiko.

Šelė papurtė galvą.

– Manau, kad bėsiu...

– Ne, aš primygtinai reikalauju. Tave užpuolė plėšikas! Esi siaubingai išblyškusi, tau tikrai nebūtina grįžti į darbą. Einu, sustabdysiu taksi. Žiūrėk pro langą ir išėik, kai pamatysi, kad sustojo.

Staiga Šelė pajuto, jog jai nepaprastai svarbu grįžti namo.

– Taip, taip, gerai, vėliau važiuosiu namo, – sutiko ji. – Ir ar žinote?

Mitsas padavė jai maišelį.

– Štai tavo pietūs. Aš vaišinu. Grįžusi namo įsitaisyk patogiai, pavalgyk ir visą dieną ilsėkis. Iš ryto atėjusi į darbą tu šypsojaisi pačia gražiausia šypsena, ir dabar... Kokie siaubingi žmonės. Tinginiai ir bjaurūs vagys.

Ji pasilenkė, pakštelėjo Šelei į kaktą ir išėjo pro duris.

Šelė atsistojo, patikrino, ar išsilaikys ant kojų, ar galės eiti, ir atsiduso su palengvėjimu. Jautėsi ganėtinai stabiliai. Ji pastovėjo prie lango, o pamačiusi sustojant taksi, išėjo iš parduotuvės.

Vėl užplūdus karščiui ir drėgmei, Šelė staiga apsidžiaugė, kad apsisprendė važiuoti namo.

– Dar kartą ar žinote, – padėjo ji, kai Mitsas padėjo jai įsitaisyti ant sėdynės.

– Prašom. Ir prisimink, ką sakiau. Pailsėk.

– Taip, taip, būtinai, – pažadėjo Šelė.

Mitsas uždarė automobilio dureles.

Šelė pasakė vairuotojui namo adresą, atsilošė sėdynėje ir užmerkė akis.